

може бути рішення про утилізацію або повернення продукції власнику. При складанні адміністративного протоколу і спису нелегальної продукції правоохоронці повинні прийняти рішення, вилучити товар або ні. Діюче законодавство дає можливість обирати один із двох вказаних варіантів.

Проблема в тому, що після вилучення продукції її повинно десь зберігати, повинні бути спеціальні приміщення, а для зберігання продуктів, які швидко псуються, потребується ще й морозильне обладнання. Оскільки у органів Національної поліції немає можливості зберігати таку продукцію - для цього у них просто немає ні приміщення, ні обладнання - нерідко її під розписку до рішення суду залишали у правопорушників. Отже, виходячи з цього, можна сказати, що у стихійних торгівців продукцію не вилучають, їх карають не дуже великим штрафом.

Роблячи висновок, ми бачимо, що проблема зберігання вилучених харчових продуктів до сих пір підлягає вирішенню, адже правоохоронним органам цю продукцію майже ніде зберігати. Тому є необхідність включити окрему норму статті в Наказ МВС України №1376 «Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції», що буде визначати порядок передачі харчових продуктів особам, що притягуються до відповідальності в рамках адміністративного провадження, під розписку для зберігання до розгляду справи у судді.

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради України. 2010. - ст. 160.

2. Єдиний реєстр судових рішень: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58343963>

3. Постанова КМУ «Про Порядок обліку, зберігання, оцінки конфіскованого та іншого майна, що переходить у власність держави, і розпорядження ним»

4. Інтернет джерело <https://news.pn.ru/money/154091>

Золотухіна Аліна Сергіївна
курсант КП-644 ДДУВС

*науковий керівник –
Рижкова Світлана Анатоліївна,
старший викладач кафедри теорії
та історії держави та права ДДУВС*

ДО ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМОДІЇ ДІЛЬНИЧНОГО ОФІЦЕРА ПОЛІЦІЇ З НАСЕЛЕННЯМ

Участь населення у взаємодії з поліцією є одним із основних напрямів та принципів діяльності Національної поліції України. Побудова довірливих відносин між населенням та поліцією є запорукою безпечного середовища в суспільстві та ефективності їх діяльності. Завдяки такому підходу, уявлення населення про діяльність поліції, повинно докорінно змінюватися на краще,

тому що громадян, які готові співпрацювати з поліцією на добровільних засадах, сприймають як дієвих партнерів, метою яких є сприяння у забезпеченні громадського порядку у населених пунктах.

Відповідно до ст.11 п. 1., Закону України «Про Національну поліцію», діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб [1].

Однією із центральних служб, яка взаємодіє з громадськістю є служба дільничних офіцерів поліції (далі - ДОП). Від вміння дільничного побудувати довірливі стосунки з населенням на поліцейській дільниці, залежить ефективність превентивної роботи, зміцнення авторитету ДОП зокрема, та підвищення іміджу та довіри поліції в цілому.

Відповідно до наказу № 650 від 28.07.2017 року «Про затвердження Інструкції з організації діяльності дільничних офіцерів поліції», діяльність дільничних офіцерів поліції повинна ґрунтуватися на принципі взаємодії з населенням на засадах партнерства, та мати на меті співпрацю з громадянами, громадськими організаціями, установами, підприємствами різних форм власності [2].

Дільничний офіцер поліції при виконанні покладених на нього обов'язків, та керуючись принципом взаємодії з населенням має право залучати населення, а саме громадян до протидії злочинності, профілактики правопорушень, охорони публічного порядку.

Крім того, ДОП повинен співпрацювати з органами місцевого самоврядування, представниками територіальних громад, населенням, керівниками підприємств, соціальних, навчальних та культурних закладів, закладів захисту дітей з метою реалізації принципу взаємодії з населенням на засадах партнерства, обмін інформацією для подальшого її використання під час виконання службових обов'язків. Він повинен визначати спільні пріоритетні напрями роботи та оцінювати її з урахуванням думки і потреб громадськості. Дільничний офіцер поліції повинен проводити відкриті зустрічі з представниками органів місцевого самоврядування областей, районів, міст та сіл з метою налагодження ефективної співпраці між поліцією та органами місцевого самоврядування і населенням, інформувати про стан законності, боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності на відповідній території. Керуючись принципом взаємодії з населенням в межах поліцейської дільниці ДОП повинен проводити серед населення роз'яснювальну роботу для формування правової культури, негативного ставлення до суспільно небезпечних явищ з метою підняття іміджу поліції та доводити способи захисту і самооборони від злочинних посягань.

Одним з ефективних методів роботи з населенням є залучення громадян, які виявили бажання співпрацювати з поліцією в охороні громадського порядку, як членів громадських формувань.

Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку та державного кордону» у ст. 12 закріплює право громадян України, які досягли 18 річного віку та виявили бажання брати участь у зміцненні правопорядку та здатні за своїми діловими, моральними якостями і станом здоров'я виконувати на добровільних засадах взяті на себе зобов'язання. Відповідно до цих умов громадяни наділяються відповідним спеціальним статусом, як члени громадських формувань та набувають спеціальних прав та обов'язків, соціальних гарантій, щодо реалізації права участі в охороні громадського порядку. Для виконання завдань, визначених у цьому Законі, громадські формування з охорони громадського порядку та їх члени мають право: 1) брати участь у забезпеченні охорони громадського порядку разом з поліцейськими, а в сільській місцевості - самостійно шляхом виконання конкретних доручень керівника відповідного органу Національної поліції; 2) вживати спільно з поліцейськими заходів до припинення адміністративних правопорушень і злочинів; 3) представляти і захищати інтереси своїх членів у державних органах та підприємствах, установах, організаціях, навчальних закладах; 4) взаємодіяти з іншими органами громадської самодіяльності, що беруть участь у заходах, спрямованих на ведення індивідуально-профілактичної роботи з особами, схильними до вчинення адміністративних правопорушень і злочинів; надання допомоги у боротьбі із злочинами у сфері економіки, податкового законодавства, а також пияцтвом, наркоманією, порушеннями правил торгівлі та у сфері благоустрою території міст, інших населених пунктів; охорону природи і пам'яток історії та культури; забезпечення безпеки дорожнього руху; 5) вносити до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій незалежно від форм власності пропозиції щодо запобігання адміністративним правопорушенням і злочинам, виникненню причин і умов, що сприяють їх вчиненню; 6) підтримувати зв'язки з відповідними громадськими організаціями інших країн з метою обміну досвідом роботи [1].

Окрім законодавчого закріплення взаємодії дільничного офіцера поліції з громадянами в охороні громадського порядку, на сьогодні є проблеми в організаційному аспекті так і в правовому, які виступають негативними чинниками, та не дають в повній мірі реалізувати ефективну взаємодію між зазначеними суб'єктами.

Стосовно організаційних аспектів, можна віднести неналежне інформування населення щодо спільної участі в охороні громадського порядку, відсутність соціальних роликів, щодо такої взаємодії. Мотиваційний аспект щодо участі в охороні громадського порядку досить на низькому рівні. Було б до речним внести зміни в Закон України «Про участь громадян в охороні громадського порядку та державного кордону» такого змісту: особи, які вступають на навчання в навчальні заклади МВС України, та які набрали рівну кількість балів, перевагу надавати тому, хто мав досвід діяльності як член громадського формування.

1. Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону : Закон України від 22 червня 2000 р. // Відомості Верховної Ради України. 2000. - № 40. - Ст. 338.

2. Про затвердження Інструкції з організації діяльності дільничних офіцерів поліції Наказ МВС України № 650 від 28.07.2017 р. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1041-17>

Орлова Олена Олександрівна,
к.ю.н., доц., доцент кафедри
теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Патріман Марина Віталіївна,
курсант факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРАКТИКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ: ПОНЯТТЯ ТА ЕЛЕМЕНТИ

Відповідно до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [1], практика Європейського суду з прав людини (далі ЄСПЛ) є джерелом права, при цьому норми даного акту дають підстави зробити висновок, про відсутність належного визначення цього поняття. Розуміння та інтерпретація цього поняття має важливе значення, як в загальнотеоретичній площині, так і в практичній діяльності суб'єктів правозастосування.

Так, наприклад в ст. 6 Закону України «Про Національну поліцію» вказує на необхідність урахування практики ЄСПЛ у поліцейській діяльності [2]. Таким чином на сьогодні постає питання щодо окреслення поняття та складових елементів практики ЄСПЛ.

Об'єктивне визначення цього поняття неможливе без розуміння наукових підходів родового поняття, яким є судова практика.

Судовою практикою звичайно розуміють ті положення (рішення) судів, які розробляються судами при розгляді певної категорії справ (наприклад, щодо встановлення батьківства, відшкодування шкоди, що заподіяна джерелом підвищеної небезпеки тощо).

Частинами практики Європейського суду з прав людини є три основних елементи. Це діяльність суду, її рішення, а також соціально-правовий досвід.

Загалом, судова практика – це сукупність судових рішень, що створюється в процесі діяльності судових органів, перш за все судів вищих інстан-